

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra 1. Del : 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "1. Del : 1812-42", i Heiberg, Johanne Luise: *1. Del : 1812-42*, udg. af AAGE FRIIS ; ELISABETH HUDE ; ROBERT NEIENDAM ; JUST RAHBEK , 1944, s. 219. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr05val-shoot-idm139983403345376/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: 1. Del : 1812-42

jeg til mig selv. „Kunde jeg berede disse en Erindring, naar de blive Vokne, som jeg mangler.“ Vognen holdt nu ved Porten til mit Hjem. Jeg var saa optagen af alt dette, at Heiberg strax bemærkede det og spurgte mig om Aarsagen. „Jeg er i Aften vred paa mine Forældre,“ svarede jeg. „Hvad skal det sige? Hvorfor?“ spurgte hun. „Fordi jeg som Børn ingen Juleglæde har haft,“ og jeg tilstod min Børnagtighed, at jeg ved at udtale disse Ord for Heiberg brast i Græd. Heiberg lo og svarede, det var noget aildigt at græde derover nu. Jeg fortalte ham da min Beslutning. Hun bifaldt min Plan, og den blev virkelig udført til stor Glæde for mig og mine smaa Julegæster. Mange Aar efter kom en Dag en net lille Tjenestepige til mig og spurgte, om jeg ikke skulde have Brug for hende. Da jeg svarede: „Nei, ikke for Øjeblikket“, stræde hun stivt paa mig og sagde: „Fruen kan vel ikke kjende mig igjen?“ Jeg smilede forundret paa hende. „Jeg var,“ vedblev hun da, „en af de Smas piger, som var hos Fruen Juleaften 1836; den Dukke, jeg fik den Aften, har jeg endnu, og hver Gang jeg ser paa den, erindrer jeg den deilige Jul hos Fruen.“ Altsaa, tænkte jeg, mit Ønske blev dog opfyldt, jeg har hin Juleaften virkelig nedlagt en kjær, uforglemmelig Erindring, i det mindste hos et af disse Børn.

I denne Vinter var Martensen oftere og oftere kommet i vort Hus og havde tilside til vor stødige Omgang. Heibergs Moder fandt stor Behag i ham og hans Underholdning. Hun var, som jeg all her berettet, et religiøst Genyt og havde tænkt over alle de dybe Spørgsmaal i Christendommen. Med Martensen havde hun nu sig Leilighed til at faa alle disse Spørgsmaal droffede, og interessant var det at lytte til disse Samtaler, især for en lille Uvidende som mig, der var saa slet oplært i sin Christendom, som det vel var muligt. Disse Samtaler skylder jeg den første Spire til den Trang, der lidt efter lidt opstod i mit Indre, til at vide Besked om Guds Ord og lære det nye Testamente at kjende fra Grunden af. Men kun af og til følte jeg denne Trang, og endnu havde jeg ikke Kraft til paa egen Haand at sørge for min Gjenfødelse. Mit Liv splittede sig endnu i for mange verdslige Interesser, til at jeg med Alvor kunde frigjøre mig fra disse og begynde noget Nyt. Fødsen optog den Kunst, jeg dyrkede, min hele Tænkning; endnu var jeg paa det Punkt, at jeg ikke begreb, hvorledes man udholdt Livet, naar man ikke spillede Comedie, eller hvorned Andre i det Sted udfyldte deres Tid.

Vi begyndte i denne Vinter, hvad vi i Spøg kaldte Læseballer. De bestode i, at en Del af vore Omgangsvener: Martensen, Andre, den elskværdige Præst Puullé og nogle faa til, kom paa en bestemt Aften, hvor snart den var, snart den Anden oplæste ældre Digterværker, Afhandlinger af forskjelligartet Indhold eller deslige. Enkelte Gange læste Heiberg for en større Kreds en og anden af sin Moders Noveller, inden de udkom i Trykken. Til